

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2022 č.j. MD-23147/2022-160/3

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 29. 7. 2022, č. j. MD-23147/2022-160/3 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy, odboru Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

dopravněsprávních činností, ze dne 8. 2. 2022, č. j. MHMP 198982/2022/Tvr (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hl. města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“), v souladu s ust. § 67 správního řádu rozhodl tak, že žalobce se jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda, specifikované registrační značky, dopustil přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000 Sb.“), kterého se dopustil tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. nezajistil, aby dne 21. 5. 2021 v 19:21 hodin na dálnici D5-0,034, et. 1, směr Praha při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, kdy s předmětným vozidlem byla při řízení překročena nejvyšší dovolená rychlost, dosud nezjištěný řidič dne 21. 5. 2021 v 19:21 hodin na výše uvedeném místě, v úseku označeném svislou dopravní značkou „č. B 20a Nejvyšší dovolená rychlost“, kdy v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 80, se neřídil tímto dopravním značením, když jel s předmětným motorovým vozidlem rychlostí 94 km/h, čímž překročil nejvýše dovolenou rychlost o 14 km/h (po odečtení přípustné odchylky), čímž spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb., a to porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona. Za spáchání přestupku byla žalobci uložena dle ust. § 125f odst. 4 za použití ust. § 125c odst. 5 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb. pokuta ve výši 1 500 Kč, a dále povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce poukázal na ust. § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. a § 76 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), z čehož dovozoval, že správní orgán, aniž by zahájil řízení, učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a pokud se mu nepodaří pachatele zjišťit, po uplynutí 60 dnů od oznámení přestupku věc usnesením odloží, a pokud jsou splněny podmínky, zahájí správní řízení s provozovatelem vozidla. Nelze použít argument o roční promlčecí lhůtě, jak učinil správní orgán, neboť jinak by byla 60-denní lhůta zcela zbytečná, když by správní orgán mohl vést řízení s řidičem i po jejím uplynutí.
4. V daném případě se správní orgán o přestupku dozvěděl dne 24. 5. 2021 a dne 23. 7. 2021 uplynula lhůta daná zákonem č. 250/2016 Sb., správní orgán v tuto chvíli neznal žádné skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě a byl tak povinen řízení bez jeho zahájení odložit, což učinil dne 21. 10. 2021. Nesouhlasil s tím, že by se jednalo pouze o pořádkovou lhůtu, po které správní orgán může stále provádět šetření přestupku řidiče, v zákoně je následek jasně uveden, právě po uplynutí lhůty musí správní orgán věc usnesením odložit, a to bez ohledu na výsledek šetření. Tento právní následek by nastal dokonce i v případě, že by provozovatel vozidla sdělil totožnost řidiče. Je tedy zjevné, že nejde o pořádkovou lhůtu, jejíž uplynutí může správní orgán ignorovat, a přitom ve věci činit další kroky.
5. Správní orgán nebyl oprávněn k zahájení řízení s provozovatelem vozidla, neboť nedošlo k naplnění § 5 zákona č. 361/2000 Sb., správní orgán neučinil nezbytné kroky, ale pouze Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

jeden krok, a sice, že zaslal dne 16. 9. 2022 výzvu provozovateli vozidla ke sdělení totožnosti řidiče. Zákon se však v předmětném ustanovení uvádí „kroky“, tedy množné číslo. Kromě toho šlo o výzvu učiněnou po uplynutí lhůty dle § 76 zákona č. 250/2016 Sb., a je tak otázkou, zda šlo o výzvu v souladu se zákonem, neboť věc již tak jako tak musela být pouze odložena, je tedy otázkou, zda je možné tento krok vůbec počítat. Správní orgány rezignovaly na vyšetřovací zásadu, když jediným krokem ke zjištění totožnosti řidiče bylo obeslání provozovatele vozidla.

6. Ve vyjádření ze dne 9. 12. 2022 k tomu doplnil, že uvedená 60-denní lhůta je prekluzivní, výklad žalovaného je v rozporu se zákonem, správní orgán je oprávněn zjišťování řidiče provádět pouze v 60 dnech, po jejím uplynutí je oprávněn toliko věc odložit. Podle § 125h odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. je povinnost bezodkladného jednání, když přitom dle judikatury Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu jde o jednání v řádu dní. Domníval se, že nestačí v průběhu 60-denní lhůty od oznámení přestupku pouze zaslat provozovateli vozidla výzvu k označení řidiče, ale že 15denní lhůta určená buď k úhradě určené částky nebo k oznámení totožnosti řidiče musí také doběhnout; jedině tak je možné tento krok považovat za kompletní. V opačném případě nemůže být o naplnění nezbytných kroků řeči.
7. Navrhl, aby napadené i prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno, žalobci bylo vráceno uhrazených 2 500 Kč a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Dle žalovaného správní orgán I. stupně věc odložil dne 21. 10. 2021, což splňuje zákonnou podmínku, neboť k tomu došlo po více než 60 dnech ode dne spáchání přestupku, po odložení věci správní orgán zahájil řízení s provozovatelem vozidla. Odkázal na poučení uvedené ve výzvě k podání vysvětlení doručené žalobci dne 1. 10. 2021. Dle námítky žalobce by měl správní orgán na zjištění totožnosti řidiče 60 dnů a po jejím marném uplynutí by měl věc odložit bez jakéhokoli postihu. K tomu uvedl, že promlčecí doba za přestupek, na který zákon stanoví sazbu pokuty pod 100 000 Kč, je jeden rok, přičemž v této lhůtě lze řízení o přestupku zahájit, což správní orgán učinil, v případě uplynutí lhůty bez zahájení řízení o přestupku zaniká odpovědnost za daný přestupek. Uvedl, že 60-denní lhůta je pouze pořádková, pokud by správní orgán zjistil informace i po jejím uplynutí, mohl by vést řízení s řidičem vozidla. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 13. 1. 2020 č.j. 9 As 260/2018-21.
9. Ve výzvě k podání vysvětlení správní orgán I. stupně žalobci sdělil, že pokud nesdělí totožnost osoby řidiče, bude šetření týkající se pachatele přestupku doručením výzvy považováno za dostatečné. Zároveň se zde jasně říká, že v takovém případě správní orgán bez dalšího šetření věc přestupku řidiče odloží, čímž žalobci sdělil, že pokud tuto skutečnost správnímu orgánu nesdělí, další kroky ke zjištění totožnosti řidiče nepodnikne.
10. Správní orgán I. stupně neučinil pouze jeden krok, ale zaslal žalobci výzvu k úhradě určené částky, ve které byl poučen, že namísto jejího uhrazení může správnímu orgánu sdělit totožnost řidiče vozidla, to žalobce neučinil, správní orgán dále opětovně vyzval

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobce k podání vysvětlení, kdy žalobce v písemném podání výslovně odmítl toto vysvětlení podat.

11. S odkazem na § 125f odst. 5 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. uvedl, že pokud žalobce nesdělil správnímu orgánu I. stupně totožnost osoby řidiče, nemá již správní orgán žádnou jinou možnost, jak danou skutečnost zjistit, jen provozovatel vozidla disponuje informacemi potřebnými ke zjištění totožnosti řidiče. V daném případě se postupuje dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dle oznámení o přestupku došlo dne 21. 5. 2021 v 19:21 hodin na dálnici D5-0,034, et. 1, směr Praha ke spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona č. 361/2000 Sb. tím, že rychlost jízdy vozidla tovární značky Škoda, specifikované registrační značky, jehož provozovatelem je žalobce, v místě, kde byla nejvyšší dovolená rychlost 80 km/h, byla automatizovaným technickým prostředkem používaným při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bez obsluhy naměřena na 97 km/h, a po odečtení odchylky měření tak byla skutečná rychlost 94 km/h. Oznámení bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno dne 24. 5. 2021.
13. Výzvou ze dne 30. 6. 2021 byl žalobce vyzván k úhradě částky 600 Kč, a to do 15 dní ode dne doručení této výzvy. V této výzvě byl žalobce dále poučen, že pokud neuhradí danou částku v uvedené lhůtě, může správnímu orgánu I. stupně v této lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče motorového vozidla v době spáchání přestupku. Dále byl žalobce poučen, že pokud danou částku uhradí po splatnosti, bude mu bezodkladně vrácena dle ust. § 125h odst. 6 a 7 zákona č. 361/2000 Sb., a pokud danou částku v uvedené lhůtě neuhradí nebo nesdělí údaje o totožnosti řidiče vozidla, bude správní orgán I. stupně pokračovat v šetření přestupku, nezjistí-li však do 60 dní ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti konkrétní osobě, věc dle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. odloží a zahájí řízení o přestupku provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. Výzva byla žalobci odeslána dne 1. 7. 2021 a doručena dne 12. 7. 2021.
14. Žalobce byl dopisem ze dne 16. 9. 2021, který mu byl doručen dne 1. 10. 2021 vyzván, aby ve lhůtě 5 dní podal nezbytné vysvětlení k prověření došlého oznámení o přestupku, tedy sdělení údajů potřebných k určení totožnosti řidiče předmětného motorového vozidla. Byl zde též uveden odkaz na předchozí výzvu doručenou dne 12. 7. 2021. Zároveň byl žalobce vyrozuměn, že pokud správnímu orgánu nesdělí údaje potřebné k určení totožnosti řidiče, nebude v moci správního orgánu zjistit, kdo byl v předmětné době a místě řidičem uvedeného vozidla, v takovém případě správní orgán bez dalšího šetření ve smyslu § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb. odloží věc přestupku řidiče. Žalobce byl poučen o možnostech učinění sdělení.
15. Dne 6. 10. 2021 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno sdělení žalobce (z datové schránky), v němž uvedl, že dne 1. 10. 2021 obdržel výzvu k podání vysvětlení a v souladu se svými právy v této věci odmítá podat vysvětlení.
16. Záznamem ze dne 21. 10. 2021 správní orgán I. stupně odložil věc přestupku dosud nezjištěného řidiče dle ust. § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., neboť provozovatel vozidla nereagoval nijak na výzvu k uhrazení určené částky, která mu byla

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

doručena dne 12. 7. 2021, a na výzvu k podání vysvětlení doručenou 1. 10. 2021 uvedl, že odmítá ve věci uvedeného přestupku podat vysvětlení. Jelikož provozovatel vozidla nechce sdělit potřebné údaje k osobě řidiče, správní orgán věc odložil, neboť nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.

17. Příkazem ze dne 21. 10. 2021, č. j. MHMP 1697201/2021/Tvr, bylo rozhodnuto, že žalobce se jako provozovatel motorového vozidla dopustil přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., porušením ust. § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce odpor.
18. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 8. 2. 2022 správní orgán I. stupně shledal, že žalobce svým jednáním porušil povinnost provozovatele vozidla dle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. pro porušení ust. § 10 odst. 3 téhož zákona. Shledal, že požadavky § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. byly naplněny, žalobci byla zaslána výzva k úhradě určené částky, na kterou nereagoval, a výzva k podání vysvětlení včetně sdělení údajů k totožnosti řidiče, na kterou odmítl podat vysvětlení, věc přestupku řidiče byla odložena v souladu s § 76 odst. 1 písm. l) (dříve k) zákona č. 250/2016 Sb., v době odložení věci již uběhla 60-denní lhůta.
19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že došlo k porušení lhůty dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., poté již správní orgán nebyl oprávněn k šetření řidiče, nebyly tedy splněny podmínky dle § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., neboť nebyly učiněny dostatečné kroky ke zjištění skutečného pachatele přestupku.
20. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 7. 2022 žalovaný shledal, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy, byly splněny podmínky pro zahájení přestupkového řízení s provozovatelem vozidla dle ust. § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb., popsal zasílání dvou výzev žalobci (první doručená dne 12. 7. 2021, další dne 1. 10. 2021), kdy žalobce na první výzvu nereagoval, na druhou odmítl podat vysvětlení. Uvedl, že správní orgán I. stupně odložil věc přestupku řidiče po více než 60 dnech, čímž splnil podmínku dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., věc neodložil před uplynutím této lhůty. Poukázal na to, že promlčecí doba pro přestupek, na který zákon stanoví sazbu pokuty pod 100 000 Kč, je jeden rok, přičemž v této lhůtě lze řízení o přestupku zahájit, tento krok byl správním orgánem učiněn, zmíněná 60-denní lhůta je pouze pořádková, i kdyby poté správní orgán zjistil informace, mohl by vést řízení s řidičem vozidla. Kroky provedené k šetření totožnosti řidiče vozidla v dané věci považoval za dostatečné, žalobce jako provozovatel vozidla totožnost řidiče nesdělil, správní orgán neměl jinou možnost, jak danou skutečnost zjistit. V postupu správního orgánu I. stupně neshledal vady.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumávání vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

22. Soud ve věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.
23. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
24. Podle ust. § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb. *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
25. Podle ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
26. Podle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb., ve znění účinném od 1. 2. 2022, *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
27. Podle ust. § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo, b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*
28. Podle § 125g zákona č. 361/2000 Sb. *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6.*
29. Z uvedeného vyplývá, že přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. je subsidiárním vůči přestupku řidiče vozidla. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45). Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správních orgánů učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a splnění jedné z alternativních podmínek podle § 125f odst. 5 písm. a) nebo b) zákona o silničním provozu.
30. Nelze souhlasit s interpretací žalobce, podle které je lhůta 60 dnů dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb. lhůtou propadnou, po jejímž uplynutí by správní orgán musel okamžitě věc přestupku řidiče odložit, a to i kdyby znal totožnost řidiče, přičemž dle žalobce po uplynutí této lhůty již není možné další šetření řidiče provádět.
31. Soud zde souhlasí se žalovaným, že předmětná 60-denní lhůta je lhůtou pořádkovou, ze zákona nevyplývá, že by po jejím uplynutí odpovědnost za přestupek řidiče bez dalšího zanikala, ani zákon nestanoví, že by okamžitě či v určité lhůtě po jejím uplynutí správní orgán musel přestupek řidiče odložit. Ze zákona ani neplyne, že by po uplynutí 60 dnů Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

od přijetí oznámení již nemohl provádět šetření za účelem zjištění řidiče vozidla, resp. že by takové šetření bylo nezákonné. Lze též souhlasit se žalovaným, že propadnou lhůtu zákon konstruuje pouze v ust. § 29 - § 32 zákona č. 250/2016 Sb., kde upravuje zánik odpovědnosti za přestupky v případě uplynutí promlčecí doby, přičemž v daném případě činí tato doba 1 rok.

32. Jak vyplývá z judikatury, ani v případě, kdy správní orgán věc přestupku řidiče odloží a zahájí řízení s provozovatelem, není vyloučeno, aby v budoucnu bylo řízení o přestupku řidiče zahájeno, vyjdou-li najevo relevantní informace.
33. Jak dovodil Krajský soud v Praze s odkazem na judikaturu NSS v rozsudku ze dne 8. 12. 2021 č.j. 50 A 2/2021-25, smyslem § 125g zákona č. 361/2000 Sb. je zamezit paralelnímu běhu řízení o odpovědnosti řidiče a provozovatele, a nikoliv zamezit prověření podstatných skutečností. Dále zde uvedl tyto závěry: *„Soud nesouhlasí s právním názorem žalobce, že vadu spočívající v předčasném odložení přestupkové věci blíže nezjištěného řidiče by vzhledem k § 125g zákona o silničním provozu nebylo možno odstranit. Toto ustanovení správnímu orgánu neupírá možnost, aby své procesní pochybení učiněné před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla náležitým procesním postupem zhojil [srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, bod 26, či ze dne 26. 5. 2020, č. j. 10 As 315/2018 - 32, bod 17, v nichž NSS naznačil možný postup správních orgánů, které před zahájením řízení o přestupku provozovatele vozidla dostatečně nezjistily totožnost pachatele přestupku]. Dle soudu je nutno § 125g zákona o silničním provozu chápat v tom smyslu, že brání tomu, aby souběžně vedena řízení o přestupku provozovatele vozidla a řízení o přestupku pro porušení „stejně“ povinnosti řidiče vozidla, nikoliv však v tom smyslu, že by jednou zahájené řízení o přestupku provozovatele již navždy uzavíralo cestu k případnému zahájení řízení o přestupku řidiče (jak zjevně předpokládá žalobce). Jestliže je řízení o uložení pokuty za přestupek provozovatele ukončeno, pak tím překážka zahájeného řízení ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu odpadá, a jestliže jde zároveň o ukončení bez meritorního posouzení, pak zároveň není založena ani překážka res administrata ve vztahu k samotnému přestupku, tudíž nic nebrání tomu, aby se otázka přestupku řidiče „znovuotevřela“. Proto dojde-li například k odložení věci blíže neurčeného řidiče, pak tím ve vztahu k tomuto řidiči nevzniká překážka věci rozhodnuté, a tedy není vyloučeno, aby vůči danému řidiči bylo v budoucnu zahájeno řízení o přestupku, jestliže by ve vztahu k němu vyšly později najevo nějaké relevantní informace (například údaje o jeho totožnosti). Jestliže by v mezidobí (tj. v době mezi odložením věci a získáním relevantních informací) již došlo k zahájení řízení vůči provozovateli, pak v takovém případě by se muselo nejprve rozhodnout o zastavení tohoto řízení podle § 66 odst. 2 in fine správního řádu (neboť § 86 zákona o odpovědnosti za přestupky neobsahuje zvláštní důvod pro případ odpadnutí důvodu řízení), přičemž okamžikem právní moci takového rozhodnutí (usnesení) by současně došlo k „procesnímu odklizení“ překážky podle § 125g zákona o silničním provozu, a tedy by byla otevřena cesta k zahájení řízení proti řidiči. (podtržení doplněno – pozn. soudu) Pokud však řízení vůči řidiči nakonec zahájeno nebude, je možno jej opět vést vůči provozovateli (pochopitelně s přiblížením k běhu promlčecí doby přestupku).“*
34. Komentářová literatura k tomu uvádí následující: *„Současně je však třeba dodat, že usnesení o tomto odložení věci netvoří překážku věci rozhodnuté a řízení lze teoreticky zahájit (pokud by se objevily nové relevantní informace) i po tomto odložení.“* (Zákon o odpovědnosti za

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích, 2. vydání, 2020, s. 584 - 598: L. Jemelka, systém ASPI)

35. Pokud tedy není vyloučené ani to, aby správní orgán dokonce i po zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla zahájil řízení s řidičem vozidla v případě zjištění jeho totožnosti, nemůže být nezákonné, pokud správní orgán provádí určité kroky ke zjištění totožnosti řidiče i po uplynutí lhůty dle § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 361/2000 Sb. Už vůbec pak ze zákona neplyne, že by správní orgán nemohl řízení s řidičem zahájit, pokud se dozví relevantní skutečnosti až po uplynutí lhůty 60 dnů. Jak uvedl žalovaný, uvedené ustanovení dává správnímu orgánu hranici v tom smyslu, že by neměl věc přestupku řidiče odložit dříve, než uplyne uvedených 60 dnů, neznamená to však, že by po uplynutí této lhůty již nebyl oprávněn činit žádné kroky za účelem zjištění totožnosti řidiče.
36. V posuzovaném případě bylo oznámení o přestupku učiněno dne 24. 5. 2021, správní orgán odeslal první výzvu žalobci, kde učinil dotaz též na totožnost řidiče vozidla, dne 1. 7. 2021, tedy v uvedené 60-denní lhůtě, druhou výzvu k podání vysvětlení provozovateli žalovaný vystavil dne 16. 9. 2021, přičemž ze zákona nelze dovodit, že by učinění takové výzvy již bylo nezákonné a žalovaný by musel již před jejím odesláním věc přestupku řidiče odložit. Takový výklad je v rozporu s výslovným zněním i smyslem uvedené právní úpravy.
37. Z citovaného ustanovení § 125f odst. 5 vyplývá, že správní orgán projedná přestupek provozovatele vozidla v případě, že učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, tj. řidiče. K námitce ohledně nedostatečných kroků soud uvádí, že k pojmu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku se již mnohokrát vyjádřil Nejvyšší správní soud, přičemž dle této judikatury správní orgány sice mají za účelem zjištění pachatele přestupku vyvinout dostatečné úsilí, nicméně pachatele přestupku není možné vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat nepřiměřené úsilí.
38. V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 46, Nejvyšší správní soud obecně uvedl, že by bylo „*proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.... Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*” K tomu rovněž rozsudek NSS ze dne 9. 10. 2019 č.j. 2 As 346/2018-22.
39. V projednávaném případě správní orgán I. stupně před zahájením řízení ve věci přestupku provozovatele vozidla opakovaně vyzval žalobce, aby sdělil údaje ohledně totožnosti řidiče. Na první výzvu žalobce vůbec nereagoval, na druhou výzvu výslovně odmítl údaje ohledně totožnosti řidiče správnímu orgánu sdělit. V takové situaci lze kroky učiněné správním orgánem I. stupně považovat za zcela dostatečné, nebylo namístě, aby správní orgán činil jakékoli další kroky ke zjištění totožnosti řidiče, správní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

orgán postupoval správně pokud věc přestupku řidiče odložil a zahájil řízení s provozovatelem.

40. Soud proto danou žalobní námitku nepovažuje za důvodnou, správní orgán I. stupně učinil nezbytné kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku, opakovaně umožnil žalobci jako provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče vozidla, to však žalobce výslovně odmítl. Tedy, nebylo v možnostech správního orgánu, aby mohl zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení vůči konkrétní osobě řidiče. Z těchto důvodů správní orgán I. stupně byl oprávněn věc přestupku řidiče v souladu s ust. § 76 odst. 1 písm. l) zákona č. 250/2016 Sb. odložit a dle ust. § 125f odst. 5 zákona č. 361/2000 Sb. zahájit řízení o přestupku provozovatele vůči žalobci.
41. Na základě shora uvedeného soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. listopadu 2023 v. r.

Mgr. Kateřina Peroutková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.